

Anker, udfaste Ballast, optage Sten eller lignende Handlinger at ødelægge eller bestadige de derværende Østers eller de til Anlægget hørende Indretninger. Skal det fortaas saaledes, at det paa disse Steder, hvor Anlægene ere markerede, er forbudt at udøve Fiskeri etc., eller skal det fortaas saaledes, at her er sat Straf for uagtsomme Handlinger, det vil sige, at man vel skulde have Lov til at udøve Fiskeri, kaste Anker, optage Ballast osv.; men at den, som af Uagtsomhed ødelægger Østers eller Anlæggets Indretninger, skal straffes. Jeg skulde være tilbøjelig til at opfatte Ordene saaledes, at det er et bestemt Forbud, skjøndt det saa vilde have været simplere at sætte, at paa de Steder var det forbudt at drive Fiskeri eller udfaste Ankere osv. Det er et Spørgsmaal, jeg retter til den ærede Minister, da Sagen ikke er mig ganske klar. Endelig turde jeg ved samme Paragraf gjøre en Bemærkning endnu. Det er, naar der i anden Linie staar, at Bessyttelsen indtræder „naar behørig Bekjendtgjørelse er udstedt og Anlægene selv tydelig betegnede“. Jeg antager, at der ved disse Ord „behørig Bekjendtgjørelse“ er sigtet til den Bekjendtgjørelse, der omhandles i § 5, men denne forekommer mig ikke at være tilstrækkelig; thi en Bevilling til Østersfiskeri eller Anlæg af Østersbanter omfatter i Reglen en lang Ryststrækning, og det er kun paa ganske enkelte Steder, at der findes eller anlægges Banter eller Parker. Jeg tror, det vil være nødvendigt, at der kommer en lokal Bekjendtgjørelse og en lokal Advarsel til, saafremt Banterne paa behørig Maade skulle freddes. Jeg tillod mig før at sige, at jeg antog, at den Bestemmelse, at den, som ødelægger eller bestadiger Østers eller tilhørende Indretninger ved at drive Fiskeri etc., nærmest maatte opfattes som et bestemt Forbud mod overhovedet at drive det, altsaa saaledes, at her ikke er Tale om en Uagtsomhedsbehandling, men om en forsætlig Handling. Naar man imidlertid sammenligner den Bestemmelse her med Straffelovens § 296, som i Almindelighed foreskriver en langt større Straf for forsætlig at bestadige eller ødelægge Ting, der hører Trediemand til, saa forekommer det mig, at Straffebestemmelsen her fra 10 til 100 Kr. er noget lille. Man tænke sig, at den, der forsætlig ødelægger en Østerspark f. Ex., hvilket jeg antager er et Sted, hvor de fangne Østers opbevares i Bandet, eller ibrigt forsætlig ødelægger Indretninger, som Koncessionshaveren har gjort til Østersfangst, skal slippe med en Bøde af i det Allerhøjeste 100 Kr. Det er for lidt, naar vi have en almindelig Lovbestemmelse i Straffelovens § 296, som siger, at den, der forsætlig ødelægger eller bestadiger Andemands Eiendele, straffes med en Bøde af 2—400 Kr., og saavidt jeg husker, kan Straffen endog saa stige til simpelt Fængsel. Jeg har blot villet bringe dette i Erindring, fordi det forekommer mig, at her kunde være Anledning til nogen

Skærpeelse. I § 8 staar, at Sager angaaende Overtrædelse af § 2, sidste Stykke behandles som Justitsager, hvormod de øvrige Overtrædelser af Loven behandles som Politisager. Det er ikke nemt at afgjøre, til hvilken Klasse Bøder, som idømmes efter denne Lov, skulde falde. Naar der ikke staar Noget om det, vil det efter almindelige Regler være saaledes, at i offentlige Politisager ville Bøderne tilfalde Jurisdiktionens Politikasse og i Justitsager vedkommende Fattigkasse, det vil sige, enten Kjøbstadens Fattigkasse eller Amtets Fattigkasse. Men det forekommer mig ikke helbigt, at saaledes Bøder efter en og samme Lov eller for en og samme Forseelse skulde kunne idømmes til forskjellige Kasser, og jeg vil derfor henstille, at det udtrykkelig siges, at Bøderne skulde tilfalde Jurisdiktionens Politikasse, hvorved man kommer i Harmoni med Loven af 29de December 1857 om Fiskeriet i Limfjorden.

C. A. Hansen: Jeg kan under alle Omstændigheder ikke se, at der kan være Fare ved, at det Udtryk: „tilvende sig Østers“ i Lovforslaget forandres til: „landbringer“ eller: „bringer saadanne Østers i Land“. Det staar da aadent for Vedkommende at stille sin Hunger med de Østers, der tilfældig komme i hans Garn, og det er slet ikke noget Nyt i vor Lovgivning; thi saa vidt jeg veed, har man en saadan Bestemmelse med Hensyn til Frugt, at man ikke bliver straffet for, hvad man nyder paa Stedet; jeg synes derfor, at man gjerne kunde være lidt overbærende i dette Tilfælde. Det er ganske rigtigt, som det blev bemærket af den ærede Landssthingsmand, at naar man erkjender, at man havde en saadan Formodning, kan man efter denne Lov straffes; men det er næsten for meget at forlange, at man skulde erkjende, at man har haft en saadan Formodning, naar den Erkjendelse koster 400 Kr.; det tror jeg ikke, der er Mange, der ville indlade sig paa.

Formanden: 2den Landssthingsmand for 5te Kreds har Ordet, men jeg maa dog først gjøre opmærksom paa, at den nærmere Forhandling om Enkeltheder i Lovforslaget hører bedre hjemme ved anden Behandling end ved første.

Ogenbøll: Jeg vilde blot tillade mig, at gjøre den Bemærkning til den ærede sidste Læser, at, naar han ligesvem tager Analogien af Frugt eller, som der staar i en gammel Lov, at Hødder maa man plukke og spise, saa mange man vil, men man maa ingen tage med sig, saa vil det vistnok være en stærk Friselselse for Mange til at faae sig et Maaltid Østers ved at tage en Baad og seile ud og spise dem der.

C. A. Hansen: Her er kun Tale om de Østers, som tilfældig komme drivende ind i Garnene; her er ikke Tale om at tage ud paa Fiskefangst for at spise Østers. Det fler desuden